

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl Mgr. Ondřejem Mrákotou jako samosoudcem v právní věci žalobce **M. Z.**, zastoupeného Mgr. Robertem Pastorčákem, advokátem se sídlem v Přerově, Komenského 840/15, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.7.2009 č.j. KUOK 75443/2009, **ve věci dopravního přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.7.2009, č.j. KUOK 75443/2009, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lipník nad Bečvou (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 11.5.2009, č.j. MU/11629/2009/OD-DP, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1

písm. e) bod 1 a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jichž se měl žalobce dopustit tím, že dne 7.10.2008 v 18:50 hodin řídil motorové vozidlo zn. Š. F., RZ X, s přívěsným vozíkem, RZ X, který nebyl opatřen platnou známkou prokazující technickou způsobilost přípojného vozidla. Motorové vozidlo řídil i přesto, že není držitelem příslušného řidičského oprávnění. Tímto svým jednáním porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za tyto přestupky mu byla v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) a dle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích s přihlédnutím k § 19 odst. 1, 3, 4 zákona o přestupcích žalobci uložena sankce – pokuta ve výši 1.000,- Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně byla žalobci dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000,- Kč.

Pro případ, že bude mít soud za to, že nejsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, navrhl, aby soud podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), upustil od uloženého trestu, popř. jej snížil v mezích dovolených zákonem.

V podané žalobě namítl, že okolnosti skutku, jak byly popsány v napadeném rozhodnutí žalovaného, neodpovídají skutečnosti. Nebylo totiž nade vší pochybnost prokázáno, že se jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, přesto správní orgán o jeho vině rozhodl bez respektování zásady in dubio pro reo. Namítl, že žalovaný jako odvolací orgán jej v zájmu objasnění skutečností nevyslechl, nevyslechl ani žádné svědky a podkladem pro jeho rozhodnutí byl jen spisový materiál, který si v mnoha ohledech odporuje. Přestože se žalovaný zabýval námitkami uplatněnými v odvolání, přezkoumával soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, přičemž vycházel ze spisového materiálu a z podaného odvolání, je zřejmé, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro to, aby rozhodnutí odvolacího orgánu bylo v souladu s požadavkem zákonnosti. Dále nebyly respektovány některé základní principy spravedlivého procesu dle čl. 6 odst. 1 až 3 Evropské úmluvy, čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod. Spravedlivý proces by měl zaručit řádný průběh správního procesu, v němž jsou zaručena základní procesní práva, aby výsledek odpovídal provedeným zjištěním. Během správního řízení bylo na žalobce téměř od počátku pohlíženo jako na viníka, aniž by byla respektována presumpce neviny, a to zejména vzhledem k tomu, že změnil, resp. jeho zákonná zástupkyně, matka H. Z., svou výpověď. Toto jednání však bylo motivováno jen tím, že nechtěli poškodit A. H., známého jeho matky, o němž věděli, že je již několik let bez řidičského oprávnění, proto jej nechtěli vystavovat případnému postihu ze strany policie. Navíc jmenovaný na ně vyvíjel nátlak, aby jej jako řidiče motorového vozidla neuváděli a tvrdili, že automobil řídila nějaká jiná osoba. Rovněž panem Hlavačkou podané vysvětlení se z tohoto pohledu jeví jako zmatečné a nedůvěryhodné, protože tento uvedl, že vozidlo řídil žalobce a následně k přítomnosti další osoby ve vozidle uvedl, že dle jeho mínění tam taková

pravděpodobně nebyla, i když to nevěděl přesně (lze tedy usuzovat na snahu podat jakési „univerzální“ vysvětlení). Poté, co pan Hlavačka uvedl nepravdivá tvrzení ohledně osoby řidiče před správním orgánem, musel se bránit, přestože jeho důvěryhodnost byla zcela zřejmě oslabena. Správní orgán, pokud jde o osobu, která řídila motorové vozidlo, vycházel a priori z výpovědi policistky M. G., ačkoliv tato nikdy nevypověděla, že by žalobce viděla při řízení daného automobilu, ale byla pouze svědkem toho, jak žalobce vystupuje z místa řidiče v době, kdy vozidlo bylo již dávno zastaveno, což žalobce vysvětlil. To znamená, že jen usuzovala, že osobní vůz pravděpodobně řídil žalobce, ale tato skutečnost není její výpovědí nijak podložena. Nadto žalobce namítl, že na jejich rodinu je v obci pohlíženo jako na „problémovou“, s čímž jsou spojeny i určité předsudky místních policejních a jiných orgánů. Proto má žalobce důvod pochybovat i o zákonnosti samotné silniční kontroly ze strany policie (zejména vyvstává otázka, zda policistka byla vůbec ve službě či mimo ni, zda byly splněny zákonné požadavky při provádění kontroly, zda v případě, že policistka byla mimo službu, nepřekročila svá oprávnění, neboť je oprávněna v mezích zákona provést služební zákrok, příp. činit jiná opatření k provedení služebního zákroku, zejména vyrozumět nejbližší služební policejní útvar, je-li páchan trestný čin či přestupek, kterým je bezprostředně ohrožen život, zdraví nebo majetek). V souvislosti s tím zdůraznil, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon. Domnívá se, že se mohlo jednat o šikanózní postup policistky, která se jevila proti jeho osobě zaujatá a neobjektivní. Policistka mu na místě nepodala žádné poučení o právech, nelegitimovala se a z úředního záznamu jsou patrné ironické poznámky. Dále žalobce namítl, že správní orgán I. stupně nevzal v úvahu skutečnost, že na cestě směrem od Pavlovic do Kladník se potkali s V. V., který řídil v opačném směru. Přitom se pozdravili a tento svědek tedy musel vidět, že motorové vozidlo neřídil žalobce. Nicméně ze strany správního orgánu bylo toto ignorováno jako „pro řízení nepodstatné a nic neprokazující“ (mj. z tohoto důvodu to žalobce nezahrnul do odvolání). Protokol o ústním projednání přestupku nicméně právě kvůli postupu správního orgánu podepsat odmítl. S ohledem na zjištěné skutečnosti má žalobce za to, že předložené podklady pro rozhodnutí skutečný stav věci řádně neobjasňují a jeho vinu nade vší pochybnost neprokazují. Sankce se navíc nejeví adekvátní, protože správními orgány nebyly vzaty do úvahy jeho osobní a majetkové poměry, tíživá finanční a sociální situace jeho i jeho rodiny. Je studujícím III. ročníku školy, kde se učí na kuchaře-číšníka, nemá vlastních příjmů a jeho rodiče se nachází v nepříznivé finanční situaci.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobcovy námitky ohledně údajného nezákonného postupu správních orgánů obou stupňů, včetně krácení práv žalobce, jsou jen subjektivní názory žalobce, které nemají oporu ve spise. Naopak se oba správní orgány vypořádaly se všemi žalobcem vznášenými námitkami, správní orgán I. stupně vyslechl všechny osoby, jež byly přítomny řešení přestupku na místě samém a mohly podat k věci relevantní informace, přičemž žalobce v průběhu řízení nenavrl výslech žádného dalšího svědka. Pokud tedy chtěl žalovaný provést výslech svědka Vozného, měl jej uvést během správního řízení. Správnímu orgán, který o existenci dalších „svědků“ neví, nelze klást za vinu, že tyto „svědky“

nevyslechl. Sankce byla žalobci uložena v zákonném rozpětí a byla také řádně zdůvodněna. To, že žalobce ztížil finanční a sociální situaci své rodiny a sebe dostal do obtížné situace, nelze klást k tíži správním orgánům, nýbrž samotnému žalobci. Žalobce daný přestupek spáchal úmyslně, tedy s plným vědomím, že může dojít k jeho postihu, přesto zákon porušil. Z toho je patrné, že pro žalobce ohrožení dalších účastníků silničního provozu neznamená problém, avšak uhrazení minimální pokuty považuje za neadekvátní.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dle Oznámení přestupku Policie ČR Přerov ze dne 14.10.2008 byl žalobce podezřelý z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, neboť dne 7.10.2008 v 18.50 hodin v katastrálním území obce Kladníky v místě zvaném „U Větráku“ bez řádného řidičského oprávnění řídil osobní motorové vozidlo Š. F., RZ X, za nímž měl připojen přívěsný vozík RZ X bez platné STK. Oznámením ze dne 9.3.2009 správní orgán I. stupně oznámil žalobci zahájení řízení pro podezření ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1, § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, neboť měl porušit ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích a předvolal jej k ústnímu jednání. U ústního jednání konaného dne 25.3.2009 správní orgán I. stupně sdělil žalobci obvinění ze spáchání výše uvedených přestupků, žalobce k tomu sdělil, že si zvolí svého zástupce. U tohoto ústního jednání byla jako svědkyně vyslechnuta M. G., která uvedla, že pracuje jako inspektor na Policii ČR, obvodní oddělení Lipník nad Bečvou, a je zodpovědná za okrsek obcí Kladníky, Hlinsko, Lhota a z těchto důvodů se účastní jednání zastupitelstev jednotlivých obcí. Dne 7.10.2008 se konalo jednání zastupitelstva obce Kladníky a ona jela od obce Hlinsko přes křižovatku „U Větráku“. Při výjezdu z lesa nad obcí Hlinsko si všimla bílého auta, které se ke křižovatce přibližovalo velkou rychlostí, proto jej sledovala, neboť se bála, že jí na křižovatce nedá přednost v jízdě, jelikož nezpomalovalo. Dané vozidlo zastavilo cca 50 m před křižovatkou, kdy z místa řidiče vystoupil mladík, špinavé blond vlasy, v kraťasech a oranžovém tričku.

Z místa spolujezdce vystoupil druhý mladík, který měl oblečeno tričko s dlouhým rukávem béžové barvy. Oba šli k přední kapotě auta, jakoby se zohýbali a dívali se pod vozidlo. Z jejich chování měla pocit, že mají poruchu, proto jela k jejich vozu. Když k nim přijela, zeptala se jich, zda se jim něco stalo, zda mají poruchu, ale sdělili jí, že nikoliv. V muži v oranžovém tričku poznala M. Z., druhým byl Z. Z. Požádala M. Z. o doklady, ten jí však sdělil, že je nemá, že auto neřídil. Následně z vozu vystoupila H. Z. starší a všichni tři si začali vymýšlet, kdo vozidlo řídil. Kontrolou vozidla byly zjištěny nedostatky na vozidle a vozíku, přivolala tedy své kolegy a pokračovala v cestě do Kladník. Žádná pátá osoba ve voze nebyla, nebylo tam ani další vozidlo. Dále tato svědkyně učinila součástí své svědecké výpovědi úřední záznam ze dne 7.10.2008, na který se plně odvolala a z něhož mimo výše uvedeného dále plyne, že si svědkyně všimla, že na místě za řidičem sedí starší muž, jehož nezná. Svědkyni žalobce, M. Z. a H. Z. nejprve sdělili, že auto řídil P. Z., mluvili všichni najednou, když tomu neuvěřila, uvedla H. Z., že vozidlo řídil muž, který seděl na zadní

sedačce, který byl ztotožněn jako A. H., kterého proto požádala o předložení dokladů, řidičského průkazu a dokladů od vozidla. Ten však H. Z. řekl, že on řídit nemohl, neboť má od roku 2003 zadržen řidičský průkaz, aby jej do toho nepletla. V době, kdy žádala o lustraci vozidla a vozíku si všichni tři členové rodiny Z. vymýšleli zkazky, kdo vozidlo řídil. H. Z. nakonec řekla, že si byla „švihnout“ v poli s mužem, jehož totožnost nezná a tento pak z místa utekl, on řídil její vozidlo, které si ona může půjčit, komu chce. Vozidlo však bylo registrováno na majitele P. Z. a H. Z. tedy není jeho vlastníkem. Z. neustále opakovali, že svědkyně je sama, nemá svědky, proto jim nic nedokáže, což opakovala i H. Z. U vozíku bylo zjištěno, že nemá platnou STK a jeho majitelem je A. K. K tomu Z. uváděli, že ačkoli byl vozík připojen k vozidlu, s tímto nejeli a tlačili jej. Na vozíku byly přitom naloženy plné pytle. Svědek A. H. odkázal v plném rozsahu na podání vysvětlení ze dne 3.2.2009, v němž uvedl, že v předmětný den jel s H. Z. a jejími dvěma syny. Byli někde naložit kukuřici, neví přesně kde. Poté jeli do Kladník a na křižovatce před Kladníky je zastavila policie. On vůbec z vozu nevystoupil, paní Z. a kluci z něj vystoupili a dohadovali se s policií. Vozidlo řídil M. Z. myslí, že žádná další pátá osoba tam nebyla, ale to neví přesně. Neví, o čem se Z. s policií dohadovali, seděl stále uvnitř. Pouze ví, že paní Z. říkala policistům, že vozidlo řídil on, ale on jim na to řekl, ať jej do toho „netahají“, nemá již šest let řidičské oprávnění. Poté šli všichni pěšky do Kladník k nim domů, pro auto šel bývalý manžel paní Z. P. Z. Paní Z. znal jen od srpna do prosince roku 2008. Nikoho z auta utíkat neviděl, má za to, že vůz, kterým jeli, byl bývalého manžela paní Zachové. Dne 30.3.2009 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavila H. Z., zákonná zástupkyně tehdy nezletilého žalobce, která uvedla, že v řízení si žalobce zástupce volit nebude. U ústního jednání konaného dne 8.4.2009 se žalobce k věci vyjádřil tak, že v předmětný den přijel pan H. ještě s jedním pánem do Kladník, chtěli si půjčit auto, neboť chtěli jet pro kukuřici, ale jeho matka s tím nesouhlasila. Klíčky však byly v zapalování a tiito muži si vůz bez dovolení vzali. Vozidlo řídil pan H., přestože jeho matka jim to výslovně zakázala. On, jeho matka a jeho bratr Z. Zšli se psem na procházku a vzhledem k tomu, že jim dotčení řekli, kam na kukuřici půjdou, šli se tam podívat, přičemž na kukuřici byli někde směrem na Pavlovice. Přišli tam, oni nakládali kukuřici, jeho matka šla poté zavést psa domů, vrátila se zpět a pak šli on, jeho bratr a matka pěšky domů. Cestou jim zastavilo vozidlo, které řídil pan H., domnívá se, že ve vozidle byl sám. V době, kdy pan H. uviděl policejní vozidlo, zastavil a vlezl si dozadu. V době, kdy přijela policie, vysedal zpoza volantu pan H., nikoliv on. Pan H. uvedl, že již šest let nemá řidičské oprávnění. Žalobce uvedl, že za volantem vůbec neseděl, seděl na sedadle spolujezdce, možná si jenom sedl za volant, ale vozidlo stálo a pokud policistka tvrdí, že vozidlo řídil, jde jen o její tvrzení, „kdyby jej měla vyfoceného, bylo by to něco jiného“. Žalobce dále tvrdil, že výpověď jeho matky na místě spáchání přestupku byla učiněna pod tlakem pana H., který jim všem vyhrožoval újmou na zdraví. Popřel, že by se přestupku dopustil. Ke svým osobním poměrům žalobce uvedl, že je student, učí se Velkém Újezdě kuchařem-číšníkem, je ve druhém ročníku. Živí jej jeho rodiče, nemá vlastní

příjem a nechodí ani na brigády. V současné době není zařazen do výuky a výcviku k získání řidičského průkazu skupiny B. V době jízdy seděl na místě spolujezdce a poté, co si pan H. vysedl, vystoupil přes sedadlo řidiče ven, protože u spolujezdce nejdou otevírat dveře. Poté správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 11.5.2009, v němž dospěl k závěru, že žalobce spáchal dané přestupky, což bylo prokázáno svědeckou výpovědí policistky M. G., která svá pozorování a zjištění učinila při výkonu svého povolání. Její výpověď i z tohoto důvodu vyhodnotil jako věrohodnou, nezaumatou a nezkreslenou, přičemž tato svědkyně jednoznačně popsala řidiče vozidla, v němž následně ztotožnila M. Z. – žalobce. Její výpověď se pak jeví jako logická, neboť jmenovaná svědkyně viděla vozidlo zastavit a následně z místa řidiče vystupovat žalobce. Tvzení žalobce, že vozidlo řídil A. H. vyhodnotil správní orgán I. stupně jako účelové a mstivé, neboť svědkyně G. uvedla, že A. H. z vozidla vůbec nevystoupil. Osoby, které byly silniční kontrole přítomny (žalobce, jeho matka H.Z. a bratr Z. Z.) jsou nevěrohodné a zejména si účelově vymýšlely teorie, kdo vozidlo řídil, a to za účelem vyhnutí se postižení za přestupek. Přestupky žalobce byly prokázány také svědeckou výpovědí A. H. Při rozhodování o výši sankce vycházel správní orgán I. stupně z toho, že žalobce je mladistvým, přihlédl k ust. § 19 odst. 3, 4 zákona o přestupcích, hodnotil nebezpečnost daného jednání žalobce jako vysokou, neboť žalobce řídil osobní motorové vozidlo na pozemní komunikaci v denní dobu a ve vozidle vezl další tři spolujezdce. Žalobce není držitelem řidičského oprávnění, nikdy ani jeho držitelem nebyl a je odborně nezpůsobilý k řízení motorového vozidla, nemá žádné zkušenosti s řízením a mohl svým jednáním ohrozit na zdraví spolujezdce ve vozidle a jiné účastníky silničního provozu. Jednání žalobce vyhodnotil jako úmyslné, protože věděl, že není držitelem řidičského oprávnění, přesto motorové vozidlo řídil. Negativně rovněž hodnotil osobu žalobce, který již od spáchání přestupku nespolupracoval, uváděl účelové výpovědi a ztěžoval průběh řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že automobil neřídil, tento řídil A. H., jak uvedl se svou matkou H. Z. v řízení před správním orgánem I. stupně. Zopakoval svá tvrzení o tom, že A. H. pod nátlakem přiměl jeho a jeho matku vypovídat v jeho prospěch, že auto neřídil on, ale jiná osoba. Ze svědecké výpovědi policistky pak plyne jen to, že jej viděla stát vedle místa řidiče, což se skutečně stalo, ale nikdy nebylo prokázáno, že daného dne předmětný automobil také skutečně řídil. Namítl, že policistka neprováděla standardní silniční kontrolu, při níž by jejich vozidlo zastavila a jeho legitimovala jako řidiče vozu. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jež odůvodnil tím, že skutečnost, že vozidlo řídil žalobce, byla potvrzena nejen výpovědí svědkyně M. G., ale také svědkem H., který byl v době jízdy přítomen ve vozidle jako spolujezdec. Tvzení žalobce a jeho zákonné zástupkyně H.Z., která rovněž odvolání žalobce podepsala, že žalobce vozidlo neřídil, se jeví žalobci jako nedůvěryhodná a účelová, neboť se v průběhu řízení i před jeho zahájením měnila v závislosti na momentální důkazní situaci. Svědkyně G. přitom vypověděla, že po zastavení vozidla před křižovatkou, z tohoto vystoupil z místa řidiče žalobce, kterého viděla a následně poznala. Poté začaly z vozidla vystupovat další dvě osoby, a to

matka žalobce H. Z. a Z. Z. A. H. zůstal sedět na zadním sedadle vozidla. Tato výpověď koresponduje i s výpovědí A. H. Přítomnost páté, nezjištěné osoby, pak byla vyvrácena konečnou verzí tvrzení žalobce, že A.H. jel ve vozidle sám, což je v rozporu se svědeckými výpověďmi A. H. a M. G. Žalovaný na základě výše uvedeného dospěl k přesvědčení, že vozidlo řídil žalobce. Žalovaný se rovněž ztotožnil s úvahami správního orgánu I. stupně ve vztahu k ukládaným sankcím, k čemuž dále dodal, že k tíži žalobce jde také to, že řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, za kterým byl připojen přípojný vozík, který nebyl opatřen známkou ověřující jeho technickou způsobilost, čímž se žalobce dopustil dalšího porušení pravidel silničního provozu. Zákaz činnosti přitom nebrání žalobci v přípravě na budoucí povolání.

V první řadě není dle závěrů krajského soud důvodná námitka žalobce, že nebylo prokázáno, že se daného jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, že správní orgány nevyslechly jeho, ani žádné svědky a podkladem pro jejich rozhodnutí byl rozporný spisový materiál. V řízení před správním orgánem I. stupně byli vyslechnuti svědci M. G. a A. H. a rovněž bylo žalobci umožněno vyjádřit se ve věci, což tento také učinil a u ústního jednání dne 8.4.2009 předestřel svou vlastní skutkovou verzi.

Správní orgány obou stupňů se přitom v odůvodnění svých rozhodnutí řádně a podrobně vypořádaly s žalobcem tvrzenými rozpory mezi naopak v zásadě zcela shodnými výpověďmi svědků G. a H. ohledně toho, kdo v inkriminovanou dobu motorové vozidlo řídil, kdy A. H. potvrdil přesvědčivou výpověď svědkyně G., o jejíž důvěryhodnosti není žádných objektivních důvodů pochybovat. Není přitom pravda, jak tvrdí žalobce, že tato svědkyně viděla žalobce z místa řidiče vystupovat až v době, kdy již vozidlo bylo dávno zastaveno, neboť tato svědkyně velmi podrobně popsala způsob jízdy tohoto vozidla, které sledovala již během jeho jízdy ke křižovatce „U Větráku“, jakož i bezprostředně po jeho zastavení, kdy z místa řidiče vystoupila právě osoba, kterou podrobně popsala a v níž byl následně ztotožněn žalobce. Již s ohledem na touto svědkyní popsáný skutkový děj, způsob jízdy vozidla řízeného žalobcem, jeho zastavení, jakož i následné chování žalobce a jeho bratra Z. Z. bezprostředně po zastavení vozidla, kdy se k vozidlu shýbali, je vyloučeno, aby dané vozidlo řídil kdokoliv jiný než žalobce. Nadto tuto skutečnost potvrdil i svědek H., jehož výpověď je v tomto směru shodná s výpovědí svědkyně G., s níž se shoduje také v tom, že v průběhu kontroly vozidla svědkyní G. zůstal ve vozidle (na rozdíl od žalobce a jeho rodinných příslušníků) a důrazně se při této kontrole ohradil proti tvrzení matky žalobce H.Z., že vozidlo řídil on. Obrana žalobce, že vozidlo řídil svědek H., je zcela účelová, až nesmyslná. Při této verzi žalobce, že vozidlo řídil svědek H., by totiž s ohledem na výpověď svědkyně G. muselo k onomu „přesednutí“ svědka H.a žalobce zjevně dojít v průběhu rychlé jízdy směrem k předmětné křižovatce

(bezprostředně po zastavení vozidla totiž z místa řidiče vystoupil již žalobce), což si lze jen stěží představit a navíc by vozidlo, byť jen po krátkou dobu, řídil opět jen žalobce. Hledání verze, která by žalobci umožnila se vyhnout postihu za jeho protiprávní jednání od samého počátku je ostatně zřejmá i z výpovědi svědkyně G. kdy na místě samém si také matka žalovaného s ohledem na objektivně zjištěný skutkový děj zjevně vymyslela, že s nimi ve voze jela pátá osoba, s níž si šla „švihnout“. Z obrany žalovaného je rovněž zřejmé, že ve snaze vyhnout se postihu spoléhá na to, že mu dané jednání nemůže být prokázáno, neboť se domnívá, že je prokazováno výpovědí jediné osoby – svědkyně G., že jde jen o „tvrzení proti tvrzení“. Protiprávní jednání žalobce však potvrzuje i svědek H., proto není v projednávané věci důvod k uplatnění zásady in dubio pro reo, neboť zde nevznikly žádné důvodné pochybnosti o vině žalobce.

O výpovědi svědkyně G. přitom ani soud nemá žádné objektivní pochybnosti a rozhodně se nemůže ztotožnit s žalobními námitkami žalobce, že šlo z její strany při jeho kontrole o šikanózní jednání, které bylo spojeno s předsudky, neboť je na jeho rodinu policejními a jinými orgány pohlíženo jako na problémovou. S ohledem na chování žalobce a jeho bratra po zastavení vozidla je zcela přirozené, že se tato svědkyně dostavila k vozidlu s dotazem, zda se něco nestalo a po ztotožnění osoby, která vozidlo řídila, tuto požádala o příslušné doklady a provedla i další kontrolu vozidla a přívěsného vozíku. Z výpovědi svědkyně je přitom zřejmé, že v danou dobu zrovna byla ve službě (v rámci svých služebních povinností jela jednání zastupitelstva obce Kladníky) a provedením kontroly, kterou dle obsahu spisu dále provedli i její kolegové, které přivolala, plnila jen své služební povinnosti dle § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb, o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud však se žalobcem souhlasí v tom, že z úředního záznamu, který tato svědkyně sepsala a učinila součástí své svědecké výpovědi, plynou ironické poznámky s tím však, že tyto nepocházejí ze strany této svědkyně, nýbrž např. ze strany žalobce („...že přijede další šašek...“).

Důvodná není ani námitka žalobce, že se mu při silniční kontrole údajně nedostalo od svědkyně G., popř. ostatních policistů řádného poučení, to samo o sobě nemohlo vést ke zkrácení jeho procesních práv, proto je v tomto směru také nadbytečné provádět dokazování. Rozhodující je totiž skutečnost, že se mu dostalo, jak plyne z obsahu správního spisu, řádného poučení v řízení před správními orgány obou stupňů, což žalobce ani nezpochybňuje.

Nemůže obstát ani námitka neprovedení svědeckého výsledku V. V., protože z obsahu správního spisu neplyne, že by vůbec kdy žalobce či jeho zákonný zástupce výslech tohoto svědka v řízení před správními orgány obou stupňů navrhl a za této situace nelze správním orgánům vytýkat, že neprovedly svědecký výslech pro ně neznámého svědka, popř. se nevypořádaly ve svých rozhodnutích s důvody, jež je vedly k tomu, že neshledaly potřebu jeho provedení. Především by však tato svědecká výpověď ani nemohla nic na zjištěném skutkovém stavu změnit. Již z výpovědi svědkyně G., potvrzené výpovědí svědka H., je totiž nepochybné, že žalobce vozidlo řídil motorové vozidlo při jízdě

směrem ke křižovatce „U Větráku“ a otázka, zda jej neřídil v některém z přecházejících úseků cesty, kdy měl dle svého tvrzení údajně žalobce potkat tohoto svědka, je zcela nepodstatná. Z tohoto důvodu výslech tohoto svědka neprováděl ani soud.

Krajský soud dále nevyhověl ani návrhům žalobce na provedení svědeckých výslechů jeho matky H.Z. a bratra Z. Z., jejichž svědecké výslechy neprovedly ani správní orgány (zjevně pro to neshledaly důvod, neboť dospěly k závěru, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, přičemž s ohledem na to, že žalobce tyto svědecké výpovědi nenavrhoval, nebyly povinny v tomto směru svá rozhodnutí zdůvodňovat), protože dospěl k závěru, že těmito výpověďmi by nemohla být nijak zpochybněna skutková verze, k níž dospěly správní orgány i soud na základě zcela věrohodné výpovědi svědkyně G. potvrzené výpovědí svědka H., a to i s přihlédnutím k tomu, že žalobce v rámci své obrany předkládá zcela nepravděpodobnou verzi skutkového děje, jak výše rozvedeno, která již z povahy věci nemůže být těmito výpověďmi potvrzena.

Nedůvodná je také námitka žalobce, že správní orgány nevzaly do úvahy při stanovení sankcí a rozhodnutí o povinnosti uhradit paušální částku nákladů správního řízení jeho osobní a majetkové poměry, tíživou sociální a finanční situaci jeho a jeho rodiny. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je naopak zjevné, že se rovněž touto otázkou zabývaly, a to správní orgán I. stupně na straně 5 svého rozhodnutí, kdy přihlédl k tomu, že žalobce spáchal uvedené přestupky jako mladistvý a rovněž žalovaný na straně 3 svého rozhodnutí poukazuje na to, že ani žalobci uložený zákaz činnosti nebrání žalobci v přípravě na budoucí povolání. Současně správní orgány respektovaly i ostatní kritéria pro ukládání sankcí stanovená v ust. § 12 odst. 1, 2 zákona o přestupcích a s ohledem na to, že žalobce přestupek spáchal jako mladistvý, také ve spojení s ust. § 19 odst. 1, 3, 4 zákona o přestupcích.

Návrhu na snížení či upuštění od uložených sankcí krajský soud nevyhověl, neboť neshledal podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), důvody pro tento postup. Krajský soud se totiž s ohledem na okolnosti celé věci, jakož i s přihlédnutím k osobě žalobce, shoduje s hodnocením věci i ve vztahu k ukládaným sankcím (s dále uvedenou výjimkou), které provedly správní orgány. Je totiž třeba přihlídnout zejména k tomu, že žalobce zejména přestupek dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích spáchal úmyslným jednáním, kdy řídil motorové vozidlo, ačkoliv věděl, že nemá řidičské oprávnění, přičemž společenská nebezpečnost takového jednání je značně vysoká, neboť žalobce navíc motorové vozidlo řídil v denní dobu, vezl ve vozidle další tři spolujezdce, které svým jednáním (stejně jako ostatní účastníky silničního provozu) ohrozil. Jako polehčující okolnost lze sice hodnotit skutečnost, že dosud žalobce nemá v evidenční kartě žádný záznam, což však s ohledem na společenskou nebezpečnost jednání žalobce má jen menší význam. Právě vysoká společenská nebezpečnost jednání žalobce, včetně toho, že se

dopustil svým jednáním více přestupků, brání soudu při úvahách o aplikaci § 78 odst. 2 s.ř.s. zohlednit rovněž chybné přihlédnutí správního orgánu I. stupně k chování žalobce v řízení, k jeho obraně, což nesprávně správní orgán I. stupně hodnotil jako přitěžující okolnost. V tomto směru je vhodné poukázat na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 30.7.2010, č.j. 51 Ca 8/2009-32, podle něhož „Výši sankce za přestupek nelze spojovat s chováním přestupce v přestupkovém řízení, respektive s mírou jeho „spolupráce“ s orgánem veřejné správy.“ Postup soudu dle § 78 odst. 2 s.ř.s. neodůvodňují ani majetkové a příjmové poměry žalobce a jeho rodiny, přestože je nepochybné, že jde o rodinu sociálně slabší a žalobce v době spáchání přestupku ani nebyl samostatně výdělečně činný, byl žákem školy. Na straně druhé nelze odhlédnout od skutečnosti, že uložená peněžní sankce ve výši 1.000,- Kč a náklady řízení ve výši 1.000,- Kč nejsou ukládány v nijak nepřiměřené výši, a to ani s ohledem na poměry žalobce, jemuž i s přihlédnutím k jeho věku nic nebrání v tom, aby si potřebné finanční prostředky k jejich úhradě opatřil např. brigádou. Správními orgány uložený zákaz činnosti je dle názoru soudu rovněž zcela přiměřený a nijak nebrání žalobci v přípravě na budoucí povolání, což ostatně ani žalobce netvrdí.

Pro úplnost zbývá dodat, že pro žalobce není ani příznivější nová právní úprava provedená v ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 a písm. l) zákona o silničním provozu.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že se procesně úspěšný žalovaný výslovně práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 15.2. 2012

Mgr. Ondřej Mrákota
samosoudce